

Arrest

**nr. 337 173 van 4 december 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HEUSEQUIN
Rietvoornstraat 46 / 501
8530 HARELBEKE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2025 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. HEUSEQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2023 een visumaanvraag in op de Belgische vertegenwoordiging in Nairobi (Kenia) met het oog op gezinshereniging met zijn beweerd Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 11 januari 2024 een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd in zijn arrest van 28 november 2024 (RvV 28 november 2024, nr. 317 609).

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 13 mei 2025 opnieuw een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overwegende dat op datum van 14/09/2023 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van H.(...) A.(...) A.(...), geboren op 15/05/1997, van Somalische nationaliteit, om zijn echtgenote H.(...) M.(...) D.(...), geboren op 31/01/1988 en zijn dochter H.(...) M.(...) W.(...), geboren op 14/04/2022, beiden van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van deze visumaanvraag een Belgische geboorteakte van H.(...) M.(...) W.(...) dd. 14/04/2022 werd voorgelegd;

Overwegende echter, dat uit de voorgelegde geboorteakte niet blijkt dat de aanvrager van het visum werd opgenomen als vader van H.(...) M.(...) W.(...);

Overwegende bijgevolg, dat de voorgelegde geboorteakte niet kan weerhouden worden als bewijs voor de verwantschap tussen de aanvrager van het visum en zijn vermeende dochter.

Het bewijs van afstamming kan echter worden geleverd door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure.

Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

2.3. De Raad merkt ambtshalve op dat verzoeker geen belang kan doen gelden bij onderhavig beroep tot nietigverklaring omdat het gericht is tegen een niet-definitieve beslissing (J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 53). Hoewel de bestreden akte wordt betiteld als “VISUM REFUSAL” (weigering), zoals de aanwezige raadsvrouw ter terechtzitting aanstipt, kan deze onmogelijk als een definitieve afwijzing van het gevraagde visum type D (gezinshereniging) worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de neergelegde geboorteakte geen vermelding van de visumaanvrager bevat en dus niet als een bewijs van verwantschap kan gelden, waardoor het bewijs van afstamming geleverd zal moeten worden “(...) door een DNA-test, uitgevoerd in het kader van een bij de FOD Buitenlandse Zaken aangespannen procedure”. Het gaat te dezen dus slechts om een voorlopige beslissing aangezien een eindbeslissing uitdrukkelijk in het vooruitzicht wordt gesteld: “Indien de resultaten van deze test positief zijn, kunnen deze worden ingeroepen als bewijs van afstamming ter staving van een nieuwe beslissing”. De bestreden akte brengt uit zichzelf geen rechtsgevolg teweeg en kan niet als een uitvoerbare beslissing worden aanzien (*cf.* RvS 31 mei 1966, Vlieckx en Bruyneel, nr. 11.852). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze beslissing aanleiding zou geven tot de in zijn verzoekschrift geschetste gevolgen, met name de verplichting om een nieuwe visumaanvraag in te dienen en opnieuw de retributie te moeten betalen. De Raad ziet bijgevolg niet in welk voordeel verzoeker zou kunnen putten uit een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing.

2.4. Ter terechtzitting worden de partijen geconfronteerd met deze vaststellingen. De advocaat van verzoeker wijst erop dat het onduidelijk is of de bestreden beslissing al dan niet een weigeringsbeslissing betreft waardoor er beroep moest worden ingesteld om de rechten van betrokkene veilig te stellen.

Dit doet geen afbreuk aan bovenstaande uiteenzetting, waarbij door de Raad wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing in wezen een beslissing tot uitstel van de behandeling van de visumaanvraag betreft in afwachting van de resultaten van het DNA-onderzoek.

2.5. Het beroep is niet-ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN